

N:o 127.

Af herr **L. Jönsson** i Sandby, om ändring i § 12 mom d. i bevillningsförordningen.

Under de senare åren har en jemn och ständig klagan hörts inom städerna öfver lifsmedlens fördyrande. Det bör därför mana en och hvar att söka utreda, i hvilken mån en sådan klagan är berättigad och i synnerhet söka efter, hvilka orsakerna dertill kunna vara.

Söker man då först klargöra, huru vida landtmännen nu få mera betaldt för sina kreatur eller andra produkter, som konsumeras i städerna, än för några år sedan, då icke dessa klagomål afhördes, kommer man snart till full visshet derom, att så icke är förhållandet, utan att orsaken till den omtalade stegringen åstadkommes genom de mellanhänder, som allt mer och mer erhålla stadsmyndigheternas privilegier på att ensamma bestämma prisen och oskäligt betunga de stadsbor, som äro nödsakade att till hvad pris som helst af dem köpa sina matvaror. Ett helt annat förhållande var rådande, då städernas invånare gjorde sina uppköp direkt från landtborna i huru små partier som helst. Dessa landtmän, som i mängd infunno sig, och efter långa resor voro angelägna om att få sina produkter sålda, för att så fort som möjligt företaga hemresan, funno sig nöjda med billiga pris, och en allmän belåtenhet rådde hos så väl köpare som säljare.

Efter det bevillningsförordningen den 14 september 1883 erhållit det tillägg, att rörelse skall beskattas, der den bedrifves, förändrades detta förhållande och de torgförande landtmännen trakasseras i de flesta städerna på mångahanda sätt, tills de tröttna och hålla sig derifrån. Jag skulle kunna anföra många exempel härpå.

De landtbor, som nu vilja med fördel idka torghandel, d. v. s. erhålla rätt att stycka det torgförda, måste underkasta sig att erlägga bevillning i

den stad, hvars torg upplåtes med rätt att derå från sin egen vagn kanske ett par timmar i veckan få försälja landtmannaprodukter.

Denna bevillning med derå följande kommunalafgifter i staden är vanligen så hög, att den beskattade för det mesta afstår från fortsättandet af vidare torghandel.

Huru många landtslagtare eller andra torghandlare, som på detta sätt blifvit beskattade, kan jag icke uppgifva; men af alla förfrågningar, som jag muntligen och skriftligen framställt, har jag icke mera än från staden Kristianstad erhållit uppgift om, att icke sådan beskattning förekommer, hvilket äfven visar sig i den ofantliga torghandeln tvenne gånger i veckan och de der, i jemförelse med hvad förhållandet är i andra städer, billiga prisen.

En del af de beskattade hafva fullföljt klagomål öfver taxeringsnämndernas beslut till Kongl. Maj:t, som dervid på grund af 12 § mom. d. i bevillningsförordningen genom resolutioner af den 24 oktober 1877, den 21 december 1888, den 8 februari, den 10 maj, den 20 september och den 6 december 1889 samt den 24 januari 1890 ålagt på landet boende slagtare, som å städernas torg idka köttförsäljning, att i dessa städer erlægga bevillning. Då jag anser detta vara stridande mot en utvecklad och nyttig näringsfrihet och lända till stor skada och förlust för dem i städerna, som behöfva köpa landtmannaprodukter, tager jag mig friheten föreslå,

att Riksdagen måtte besluta sådan ändring i bevillningsförordningen af den 14 september 1883 i § 12 mom. d., att derifrån måtte undantagas all handel och rörelse med inhemska lifsförnödenheter.

Stockholm den 30 januari 1892.

Lasse Jönsson.
